

Ur *Den Kommunistiska Internationalen* N:o 3 (feb 1921)

DE RÖDA FACKFÖRBUNDENS RÅD

Två arbetsmånader.

I.

Den sociala revolutionens aera ställer lika stora fordringar på hela världens fackföreningar som på de politiska partierna. Fackföreningarna, som ger uttryck åt massornas spontana rörelse, reagerar vid varje rörelse av massorna och återspeglar varje skärpning av arbetarklassens ekonomiska kamp. Miljontals arbetare strömmar in i fackföreningarna, som är deras enda tillflyktsort. Men även fackföreningarna själva engagerar sig i ofantliga strejker och kämpar intensivare än någonsin förr. De ekonomiska problemen, vilkas lösning icke tål något uppskov, ställer dem ansikte mot ansikte med de stora politiska händelserna och tvingar dem att övertaga nya funktioner, att jämka på sina syftemål och bli ett vapen i proletariats hand vid dess revolutionära kamp. Partiella strejker utvecklar sig till storstrejker, och allt oftare ser sig fackföreningarna tvungna att uppträda i öppen kamp mot statsmakten.

Men även de politiska problemen stormvågor, som uppstår genom tävlingskampen mellan imperialisterna, svallar in över fackföreningarna och gör dem till ett stridsfält och en stödjepunkt för de olika partierna. De inom fackföreningarna sammanslutna massorna ser sig därför tvungna att träffa sitt val mellan reformisterna och revolutionärerna. Följden är, att fackföreningarna blivit tummelplatsen för en förbittrad strid om en ny politisk orientering.

Vi har här att göra med ett problem, som i lika hög grad är av internationell som nationell beskaffenhet, ty som vi vet, har fackföreningarnas Amsterdamskongress, som bildar en förenings- och samlingspunkt för reformisterna, blivit ett utomordentligt kraftigt värktyg i händerna på de internationella kapitalisterna. Dess ledare, som under kriget förrådde arbetarklassens intressen, bedriver efter det imperialistiska krigets slut en i intet avseende mindre förrädisk politik. Kriget slog den II Internationalen i spillror och gav upphov till den III, Kommunistiska Internationalen. Vad Internationalen var för arbetarmassornas politiska rörelse, det har också Amsterdamsinternationalen blivit för fackföreningsrörelsen. Då det icke vill lyckas för kapitalisterna och deras drabanter att återupprätta den II Internationalen och förvandla den till ett kampmedel av någon betydelse mot arbetarfackföreningarna såsom ett medel att föra in arbetarrörelsen på reformismens väg och att nedgöra de arbetare, som strävar att uppnå sitt revolutionära slutliga mål. Fackföreningsinternationalen, representerad av Amsterdamskongressen, kan därför icke betraktas såsom en förkämpe för några som helst arbetarintressen. Tvärtom har den blivit ett mäktigt stöd för bourgeoisin i dess kamp mot de revolutionära massorna.

De revolutionära fackföreningsorganisationernas arbetare måste nu träffa sitt avgörande, på samma sätt som II Internationalens socialistiska partier gjorde det, då de befriade sig från reformisternas inflytande och slutligen beslöt att grundlägga den Kommunistiska Internationalen. En och annan revolutionär fackförening har redan lämnat Amsterdamsinternationalen, innan vi kom till detta kritiska ögonblick. Dessa förbund var redan från början helt och hållet revolutionärt sinnade. Tillspetsningen av striden har stadfäst deras beslut att hålla sig fjärran från Amsterdamsinternationalen och har samtidigt givit dem impulsen att upprätta en ny fackföreningsinternational. Inför denna klart uttryckta tendens och inför nödvändigheten av en sammanslutning, om vilken alla dessa fackföreningar är eniga, uppstår också den frågan, vilken politisk väg man bör välja: att antingen kvarstå i Amsterdamsinternationalen för att inifrån spränga densamma, eller att utgå nr denna International. Att övertala de revolutionära fackföreningarna att ansluta sig till Amsterdamsinternationalen (även i det fall, att Amsterdamsbyrå skulle gå in på att lämna dem tillträde), detta är en omöjlig sak.

Den omständigheten däremot, att en stark, reaktionär -byråkrati har gjort sig hemmastadd inom fackföreningsrörelsen – den nationella och den internationella — en byråkrati, som på detta sätt erbjuder en dubbel stödjepunkt för reformismen, detta skulle på oöverskådlig tid hindra en förening av de revolutionära krafterna till politisk kamp mot den internationella fackföreningsbyråkratin. Den hastighet, med vilken arbetarklassens ekonomiska strid förvandlar sig till en revolutionär kamp, ger oss anledning att utan uppskov kalla arbetarna under revolutionens banér. Fackföreningarna är massorganisationer. En seger inom en nationell organisation och denna organisations lösgörande från Amsterdaminternationalen och dess anslutning till ett nytt ledande centrum försvagar därför reformismens kratt och är det samma som ett förstärkande av den revolutionära kraften. Den väg, som de revolutionära partierna beträdde i och med grundläggandet av Kommunistiska Internationalen, måste också vara den väg, som de revolutionärt organiserade massorna har att vandra.

Sålunda uppstår tydligtvis problemet om förenandet av de utom Amsterdambyrån stående fackföreningarnas revolutionära krafter med de krafter, som kan lösslita sig från Amsterdambyrån, så snart de med hänsyn till sina mål och åsikter blivit revolutionära. Samlande av alla vänsterorienterade krafter inom fackföreningarna till en kamporganisation mot fackföreningshögern blir en aktuell fråga. Organisationsformerna är i själva verket mindre viktiga än målen och uppgifterna, och de konservativa fördomarna spelar föga roll, bara det icke fattas revolutionär aktion.

Denna situation förutsågs av Kommunistiska Internationalens första kongress, men först efter den andra kongressen 1920 blev tiden mogen för handling.

II.

Under juni 1920 började de delegerade anlända till kongressen i Moskva. Kommunistiska Internationalens exekutivkomité begagnade sig genast av närvaron av de ryska fackföreningarnas delegerade och inkallade en konferens av representanter från Storbritannien, Italien och Ryssland för att rådslå om de åtgärder, som måste vidtagas för att förverkliga deras planer på en fackföreningsrörelse, som borde omfatta hela världen.

Konferensen bevistades av följande kamrater: Sinovjev (ordförande i Kommunistiska Internationalens exekutivkomité), A. Losovskij, M. Tomskij, G. Tsyperovitj, W. Schmidt (medlemmar i styrelsen för Allryska Fackföreningscentralen), G. Melnitjanskij medlem av Moskva provisoriska fackföreningsråd), D' Aragona och Guisepe Bianchi (Allmänna Italienska Arbetskonfederationen), Enrico Dugoni (Italiens Lantarbetarefederation), Emilio Colombino (Italienska Metallarbetarefederationen), Robert Williams (Storbritanniens Transportarbetarförbund), A. A. Purcell (Brittiska Trade-Unions kongress).

Kamrat Sinovjev framlade den ståndpunkt som Kommunistiska Internationalens exekutivkomité intager. Han påpekade den allvarsamma fara, som hotar proletariats revolutionära rörelse i alla länder genom Amsterdaminternationalens förstörelsevärk, omkring vilken ännu miljontals arbetare samlar sig. Han förklarade, att fackföreningarnas "gula" Amsterdaminternational ingalunda är blott en teknisk organisation för internationell fackföreningsrörelse. Tvärtom är den fast sammanlinkad vid Nationernas Förbund genom sådana sociala kompromissmakare som Jouhaux, Legien, Appleton och konsorter. Amsterdaminternationalen är nu ett politiskt redskap i händerna på Ententen, ja, den är det starkaste redskap, som Ententen ännu är i besittning av. Det är därför den revolutionära proletariats uppgift att fråntaga Ententen detta vapen och slå det i stycken. Kamrat Sinovjev påvisade nödvändigheten av att skapa en röd fackföreningsinternational, som hand i hand med Kommunistiska Internationalen kunde kämpa under kommunismens banér, och uppfordrade till spännande av alla krafter i kampen mot Amsterdaminternationalen. Han bevisade, att tiden nu var mogen för en dylik organisation och för en sådan kamp. Enligt hans åsikt var det utomordentligt viktigt och på

samma gång möjligt att omedelbart bilda en sektion för facklig rörelse, som kunde arbeta hand i hand med Kommunistiska Internationalen, så att en dylik sektion redan kunde vara ett fullbordat faktum vid den andra kongressens öppnande. Det fanns många fackföreningar, som stod utanför fackföreningsbyrån i Amsterdam. Den tredje allryska fackföreningskongressen hade redan uttalat sin anslutning till III Internationalen, och en del andra fackföreningar utom Rysslands gränser hade redan förklarat sig för anslutning till III Internationalen. Organiseringen av en sådan mot den ”gula” fackföreningsinternationalen oppositionell sektion skulle icke blott upplära fackföreningarnas, syndikatens o. a. organisationers förhållande till frågan om proletariats diktatur- utan skulle också befrämja och påskynda hela världens arbetarmassors redan påbegynta process av lösgörande från den gula international, som inriktar hela sin kraft på att stödja den kontrarevolutionära ententen.

Konferensen erkände nödvändigheten av en dylik organisation och beslöt vidtaga åtgärder för utbredandet av denna idé, för organisation av ett provisoriskt utskott och för inkallandet av en fackföreningarnas världskongress. Åtskilliga andra konferenser avhölls, som utom av de ovannämnda medlemmarna bevistades av representanter från fackföreningar i Spanien, Sydslavien, Bulgarien, Frankrike och Georgien. Alla dessa representanter med undantag av Williams och Purcell (som visserligen var principiellt ense, men vilkas mandat icke sträckte sig så långt, all de i sina organisationers namn kunde ansluta sig till en ny international) beslöt bilda ett provisoriskt råd för den Röda Fackföreningsinternationalen. I debatterna gjorde sig till att börja med en stark meningsskiljaktighet gällande mellan medlemmarna av syndikalistiska organisationer och medlemmarna av den allmänna fackföreningsrörelsen. Denna splittring blev ännu starkare, när representanterna från Shop Stewards och I. W. W. anslöt sig till syndikalisterna. Den sistnämnda gruppen var av den åsikten, att förslagen i fråga om det provisoriska rådet och anslutningsvillkoren till Internationalen var av den natur att uppmuntra reformisterna och uppskjuta eller hindra sammanslutningen av vänsterorienterade organisationer, t. ex. Shop Stewards, syndikalister och I. W. W.

Slutligen utjämnades dock dessa meningsskiljaktigheter nästan helt och hållet, och efter avslutningen av Kommunistiska Internationalens andra kongress bildade de fackföreningsdelegerade som bevistat kongressen, ett provisoriskt råd för den Röda Fackföreningsinternationalen. Bland dessa delegerade var M. Tomskij från Rysslands samtliga fackföreningar, Schablin från Bulgariens fackföreningar, Pestana från Spaniens syndikalister, Milkitj från Sydslaviska Konfederationen, A. Madsen från Norska Industriförbundet, Jarokoshiharo från de amerikanska I. W. W., Colombino, Bianchi och D’Aragona från Italiens Allmänna Arbetskonfederation, J. T. Murphy från Shop Stewards i England, Mikadse från Georgiens fackföreningar, H. Maring från Nederländska Indiens Transportarbetare och från Hollands Transportarbetareförbund, S. Sturm från de tyska syndikalisterna och A. Rosmer från de franska syndikalisterna. Rådet valde ett provisoriskt exekutivutskott av kamraterna Tomskij, Rosmer och Murphy. Därefter gjorde rådet ett utkast till och offentliggjorde ett allmänt upprop till hela världens fackföreningar och antog följande provisoriska stadgar för Fackföreningarnas Internationella Råd.

Benämning.

Den enligt beslut av representanterna från skilda länders fackföreningar bildade temporära internationella organisationen bär namnet ”Den Röda Fackföreningsinternationalens Provisoriska Internationella Råd”.

Mål och uppgifter.

Den Röda Fackföreningsinternationalens Provisoriska Internationella Råd vill förvärkliga följande uppgifter:

- 1) Vidsträckt propaganda och agitation för klasskampens idéer, för den sociala revolutionen, för proletariatets diktatur och för en massaktion, som har till mål störtandet av den kapitalistiska samhällsordningen och den borgerliga staten.
- 2) Bekämpandet av samförståndspolitiken med bourgeoisin och bekämpandet av förhoppningen om en fredlig övergång från kapitalism till socialism, en förhoppning, som förgiftar hela världens fackföreningsrörelse.
- 3) Sammanslutning av fackföreningsrörelsens revolutionära klasselement till en avgörande kamp mot den till Nationernas Förbund anslutna Internationella Arbetsbyrån och mot Fackföreningsinternationalens i Amsterdam program och taktik.
- 4) Initiativtagande i de viktigaste ögonblicken av den internationella klasskampen och anskaffande av pänningmedel för understöd av de strejkande vid större sociala konflikter.
- 5) Samlandet av allt material, alla uppgifter och skriftliga aktstycken, som kan vara betecknande och av vikt för den internationella fackföreningsrörelsen, samt instruktion och upplysning åt alla till Internationella Rådet hörande organisationer beträffande det politiska och fackliga läget i respektive länder.
- 6) Utgivandet av böcker och broschyrer om frågor rörande den internationella arbetarrörelsen.

Sammansättning.

Rådet består av en representant från vardera av följande länder: Ryssland, Storbritannien, Italien, Spanien, Jugoslavien, Bulgarien, Frankrike, Georgien och Tyskland samt av representanter för andra länders organisationer, som hädanefter kommer att ansluta sig till Fackföreningarnas Internationella Råd. Till Rådet hör också en representant från Kommunistiska Internationalens exekutivkomité. Rådet väljer en exekutiv av tre personer, däribland Rådets generalsekreterare och en representant från Kommunistiska Internationalens exekutivkomité.

Prässorgan.

Rådet utger ett tidningsorgan på fyra språk, som skall bära namnet -"Röda Fackföreningsinternationalens Provisoriska Internationella Rådsbulletin".

Kongress.

Till deltagande i den internationella kongressen inbjudes endast sådana organisationer, som i sina respektive länder för en revolutionär klasskamp, och som är anhängare till proletariatets diktatur¹.

Representationssystemet vid den internationella kongressen är följande: varje fackförening, förbund o. s. v., vilkas medlemsantal understiger 500,000, representeras av två ombud; de organisationer, vilkas medlemsantal överstiger 500,000, skickar ytterligare en representant för varje överstigande 500,000-tal organiserade medlemmar. Enskilda produktions- och fackföreningsförbunds internationella byråer har tillåtelse att sända en delegerad med rådgivande stämma.

¹ Vad beträffar sådana revolutionära fackföreningsorganisationer, som ännu icke tillräckligt klart och bestämt tagit ställning till proletariatets diktatur, t. ex. I. W. W. och en del syndikalistiska organisationer. uppdrager Rådet åt Byrån att till dessa organisationer rikta ett upprop med begäran att förelägga alla sina sektioner denna fråga till dryftande. Samtidigt uppfordras dessa organisationer att delta i den internationella kongressen.

Säte.

Ända till första sammanträdet av den internationella kongressen, som bör inkallas snarast möjligt under år 1921, har Internationella Rådet sitt säte i Moskva. Platsen för kongressens sammanträde bestämmas av Provisoriska Rådet.

Rådet hade ännu flera sammanträden, vid vilka åtskilliga andra provisoriska regler och instruktioner beträffande rådets ekonomiska värksamhet antogs. Under tiden anlände ytterligare flera delegationer från andra länders fackföreningar till Moskva och underhandlade med Rådet om sin anslutning. Bland dessa delegationer var de italienska syndikalisternas representantskap, centralutskottet för Tysklands fackföreningar och centralutskottet för de amerikanska fackföreningarna. Efter ett ganska långvarigt meningsutbyte angående Italienska Arbetskonfederationens ställning anslöt sig de italienska syndikalisterna till Rådet. Det var först sedan syndikalisterna kommit på det klara med, att Arbetskonfederationen ofördröjligen måste lämna fackföreningsbyrån i Amsterdam och öppet skänka sitt gillande och godkännande åt Rådets politik, som de fattade sitt beslut om anslutning till Rådet.

De tyska fackföreningarna har ännu icke kunnat fatta något beslut, men de kommer till en allt klarare insikt om, att anslutningen till Rådet är den enda väg, som står dem öppen, om de vill bevara sin trohet mot revolutionen. Emellertid kommer Rådet att låta sig representeras på den kongress, som de tyska driftsråden har för avsikt att hålla under någon av de närmaste veckorna, och skall då med ett direkt upprop vända sig till de därstädes församlade medlemmarna.

Vidare skall man försöka träda i direkt förbindelse med andra tyska organisationer och med organisationerna i Österrike och Schweiz. Vi hoppas också att under de närmaste månaderna kunna knyta förbindelser med Australien, Nya Zeeland, Sydafrika och Amerika och ordna all organiserad propagandavärksamhet i dessa länder.

I England har man redan börjat det organiserade fälttåget för den Röda Fackföreningsinternationalen. Ett utskott har bildats, och manifest har utsänts, i vilka de engelska fackföreningarna i oförblommerade ordalag manas att uppgiva sina reformistiska tendenser och ansluta sig till den internationella arbetarklassens revolutionära kamp.

Trogna sin stora revolutionära uppgift, vars förvärligande de så framgångsrikt har begynt, har de ryska fackföreningarna anslutit sig till Internationella Rådet med samma hänförelse, som varit utmärkande för deras ursprungliga strävanden i denna riktning. De har samlat ihop pänningmedel åt de strejkande i andra länder och även givit dem hjälp av annat slag. Varje fackförening i Ryssland har vänt sig till motsvarande arbetare i andra länder ined ett speciellt upprop att ansluta sig till den proletära revolutionen.

III.

Provisoriska Rådet har redan påbörjat organisationen av propagandaarbetet och sänt upprop till de organiserade arbetarna i England, Amerika, Tyskland, Indien och Frankrike. Rådet har också föranstaltat om utgivandet av följande broschyrer: "Produktionsförbund och fackföreningar", "De ryska fackföreningarnas historia under sista årtiondet", "De ryska fackföreningarnas värksamhet". Utomstående fackliga organisationer", "Tariffpolitik i industrin (löner och betalning in natura", "Varför vi använder oss av premiesystem" (i Ryssland), "Fackföreningarna och Kommunistiska Partiet", "Fackföreningarna och sovjeterna", "Fackföreningarna, den röda armén och folkmilisen", "Fackföreningarnas kulturella och upplysande värksamhet "De gula och de röda" (Fackföreningsinternationalens historiska tendenser), "Arbetarlagstiftningen och fackföreningarna", "De ömsesidiga motsvarigheterna hos Fackföreningsinternationalen och Kommunistiska Internationalen", "Fackföreningarna och de intellektuella", "Arbetarnas kontroll över produktionen", "Vad

Amsterdaminternationalen har gjort för arbetarklassen”, ”Borgfreden och fackföreningarna”. Vidare kommer erforderliga förberedelser att träffas för utgivande av Internationella Rådets ”Bulletiner”, som skall komma ut på fyra språk två gånger i månaden.

För spridning av litteratur och bedrivande av propaganda kommer åtgärder att vidtagas, olika för olika länder och för de speciella egendomligheterna i deras arbetarrörelser. I land, där en skarp antagonism gör sig gällande bland fackföreningarna, måste man gå till väga på annat sätt vid organiserandet av propagandan än i länder, där rörelsen är mera enhetlig och antagonismen mindre utpräglad. Rådet vidtager åtgärder för bildandet i varje land av en central propagandakomité, vars medlemmar tagas ur de revolutionära fackföreningarna eller, om möjligt, ur detta lands kommunistiska parti. Skulle det visa sig nödvändigt, skall Rådet så skyndsamt som möjligt upprätta mer än *en* propagandakomité. Dessa komitéer skall bedriva en vidsträckt propaganda inom fackföreningarna och inom arbetarrörelsen överhuvud taget förmedelst upprop, arbetartidningar, tidningspolemik, fackföreningskonferenser, anskaffande av talare, litteraturspridning och allmän agitation. Till samtliga sektioner av fackföreningsrörelsen utsändes rundskrivelser med uppfordran att antaga resolutioner av följande innehåll:

- 1) Undertecknad (sektions- eller komité-) församling av (... organisation) uppmanar exekutivutskottet att avbryta varje förbindelse mellan organisationen å ena sidan och Fackföreningsbyrån i Amsterdam å den andra.
- 2) Undertecknad (sektions- eller komité) församling av (... organisation) uppmanar exekutivutskottet för denna organisation att vidtaga erforderliga mått och steg för val av delegerade till den by Fackföreningsinternationalen för år 1921 inkallade världskongressen av fackföreningsorganisationer. Delegeraterna skall förses med fullmakter att å organisationernas vägnar förpliktiga sig till utförande och förväckligande av den Röda Fackföreningsinternationalens politik och till ett värksamt bistånd vid genomförandet av de krav, som Röda Fackföreningsinternationalens exekutivutskott eventuellt kommer att ställa.

Dessutom har en hel del andra åtgärder av olika slag vidtagits. Hur mogen tiden redan är för organiserandet av vår International, framgår av det mottagande, som tillkännagivandet härom fått i skilda länder. Fackförbunden i Basel och Genève hälsar med glädje grundläggandet av den Röda Fackföreningsinternationalen och förklarar sin anslutning till den samma: Syndikatförbundet i Marseille har likaledes förklarat sig för Moskvainternationalen och t. o. m. föreslagit att lösgöra sig från Franska Arbetskonfederationen. De franska järnvägsmännen, som livligt dryftat frågan om Amsterdam eller Moskva, har tillsvidare uttalat sig till förmån för Amsterdaminternationalen med 155,000 röster mot 116,000. Om man tar i betraktande, att ännu nästan ingen propaganda bedrivits för oss i dessa organisationer, så måste man erkänna, att dessa framgångar är rent av förvånansvärda. Den för kort lid sedan i Aserbeidsjan hållna första kongressen av Orientens fackföreningar har förklarat sig för den Röda Fackföreningsinternationalen och valt ett utskott, som gemensamt med våra representanter skall förbereda inkallande) av en kongress, bestående av alla fackföreningar i Turkiet, Anatolien, Armenien, Persien och Georgien,

Rådet har likaledes gjort anstalter för att bli representerat på den bulgariska fackföreningskongressen samt för åstadkommandet av en allmän fackföreningskongress för Balkanländerna, som inom kort skall äga rum i Bulgarien. Men Provisoriska Rådet har också tagit i övervägande situationen i den fjärran Östern; Rådet har vidtagit åtgärder för sammanslutningen och för en enhetlig organisationsplan av de sibiriska fackföreningarna. Man kommer att öppna skolor för utbildandet av funktionärer i fackliga frågor och för fackföreningspropaganda i hela Östern.

För att underlätta Rådets arbete i Ryssland har sektioner av Internationella Rådet upprättats i Petrograd, Arkangelsk och Odessa. Oaktat de stora svårigheterna till följd av brist på arbets-

krafter har rådet öppnat en egen informationsavdelning för arbetet. Vår värksamhet under dessa två månader, som ägnats åt utarbetandet av planer och åt utvidgandet av den tekniska apparaten för omedelbart påbörjande av propagandarbetet, har överallt följts med den varmaste sympati från fackföreningsorganisationerna. T. o. in. i sådana fall, då man ännu icke knutit någon förbindelse med oss, har redan tillkännagivandet om tillkomsten av vårt Råd hälsats med uppriktig tillfredsställelse. Förvisso, den revolutionära andan har inträngt i hela världens fackliga rörelse. Parollen om social revolution har antagits, fackföreningarnas frontförändring till revolutionär aktion har blivit ett faktum. Nu är det de kommunistiska partiernas plikt i alla land att med största möjliga iver fullfölja och förverkliga de beslut, som fattats på Kommunistiska Internationalens andra kongress, att tränga in i fackföreningarna, att bemäktiga sig ledarskapet i fackföreningarna och att samla dem under den Röda Fackföreningsinternationalens banér.

J. T. MURPHY,

medlem av Röda Fackföreningsinternationalens provisoriska exekutivutskott

Innehållförteckning till tidskriften [Den Kommunistiska Internationalen](#)